

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ

ГОД. XVII.

МАЙ, 1908 Г.

БРОЙ 5.

ПО ВЪПРОСА ЗА ОБЕДИНЕНИЕТО НА ЦЪРКВИТЕ.

По този въпросъ прѣзъ послѣднитѣ трѣста години много се е писало и говорило, и сѣ пакъ едва ли можемъ каза, че сме дошли по-близо до разрѣшението му. Главната причина се намира въ владѣщиятъ недоразумѣния между по-главнитѣ християнски църкви, или още по-ясно да кажемъ въ противнитѣ на Евангелието и на здравия разумъ претенции, що римокатоликата отъ една страна и източноправославната църква, отъ друга, сж поддържали и поддържатъ. Този фактъ прави невъзможно сближаването на тѣзи църкви, тъй като ни една не би приела да отстъпи отъ своитѣ отличителни догми, форми и обреди. Този нечаленъ фактъ се добръ илюструва и отъ обнародваното неотдавна въ „В. П.“ писмо на „единъ отъ най-просвѣтенатѣ патриарси на голѣмитѣ източни църкви“.. Това писмо е било писано до учения френецъ, Абатъ Хъацинтъ Лазонъ и обнародвано въ в. „Siècle. Говорейки въ това писмо за повръщането на източнитѣ църкви въ тъй наречената „овча юдоль“ на св. Петра, патриархътъ казва: „За да се върнемъ къмъ нѣщо, трѣба да сме се отдалечавали отъ църковното единство тъй както то е прѣдставено отъ св. Петра. Напротивъ, безпристрасната история ни показва като начало и причина на раздѣлението надмен-

нитѣ претенции на римския патриархъ, който, като не можѣ да зароби източнитѣ патриарси, не се стрѣсна да скѣса всичко съ тѣхъ и тъй да извърши разрывъ въ устройството на първоначалната християнска църква. И днесъ, както и тогавъ, ние сме за съединение, но не за подчинение. Ние можемъ даже да признаемъ едно първенство на римския епископъ, но само съ условие, че епископството на едного не ще нарушава епископството на всякитѣ други.“

Съ горнитѣ думи учениятъ патриархъ, който-не извѣстно по какви причини крие името си, ясно излага условията, по които само ще приематъ източнитѣ църкви да водятъ прѣговори съ папата по обединението на двата клона на християнската църква,—римокатолическиятъ и източноправославниятъ. Добръ извѣстно е, обаче, че Папата нѣма никога да приеме да влѣзе въ прѣговори съ източноправославната църква на горнитѣ условия. Забудейки се задъ своето поп *ressumus* — не можемъ, Папата гордо и надмѣнно е налагалъ минималното отъ своя страна условие всѣка източна църква; що е изказвала желание да влезе въ общение съ римската църква — да признае върховенството на римската църква и Папата за намѣстникъ Христовъ на земята. По-на-

татакъ въ мнимото си великодушие Патриѣ сж биле готови да прѣдоставятъ пълна свобода по отношение употребата на свещения езикъ на източнитѣ църкви въ богослужението и запазването на всички традиции и обреди. Ала тъй като източнитѣ патриарси некога нѣма да признаятъ такова „първенство на римския епископъ“, което „да нарушава епископството на всички други,“ то очевидно е, че подъ тѣзи условия обединение на римската съ източноправославната църква никога не ще може да стане. Така нареченитѣ *Униати*, като сж влизали въ обединение съ римската църква, сж би били заставени да приематъ отличителни римокатолически догми тогавъ, когато римската църква не е отстъпвала нищо. И тъй догдѣто не се извърши коренно прѣобразуване въ църковното управление, догмитѣ и обредитѣ на западната и източната църкви, за сближение помежду имъ и дума не може да стане.

Ако не е възможно сближението между римокатолишката и източноправославната църкви, отъ една страна, и римокатолишката и протестантскитѣ църкви, отъ друга, то не е ли възможно да стане споразумѣние, което да има за резултатъ потѣсно сближение между източноправославната църква и протестантскитѣ църкви, тѣзи църкви тъй сближени да дадатъ силенъ отпоръ на надменната римска църква. На този въпросъ учениятъ абатъ Лоазонъ отговаря утвърдително. Въ бѣлѣжкитѣ си къмъ писмото на учения патриархъ той казва: „Около тѣхъ (източнитѣ църкви) ще се извърши обединението и реформирането на християнството“. Намъ се струва, че този възгледъ е продиктуванъ по-скоро отъ благороднитѣ и великодушни чувства на абата Лоазонъ, отколкото отъ негова разумъ. Справедливостта ни налага да се изкажемъ противъ този възгледъ на основание миналото и сегашно настроение на източнитѣ църкви, а специално на руската православна църква. Нѣколко исторически факти ще потвърдятъ нашето твърдение. Учениятъ лутерански реформаторъ

Меланхтонъ ималъ присърдно сближението на протестантската (лутеранска) църква съ източноправославната. Той пратилъ гръцкия прѣводъ на *Аугсбургската Изповѣдь* до Цариградския патриархъ Иосифа II, но безъ резултатъ. Нѣколко години по-послѣ, двама отлични богословски професори отъ Тюбингенъ, отъ 1573—75 г. по случай ржкополагането на Стефана Герлахъ за лутерански капеланъ на германското посолство при Високата Порта, изпратили до Цариградския патриархъ прѣпоръчителни писма, и слѣдъ туй и нѣколко екземпляра отъ *Аугсбургската Изповѣдь* на гръцки (печатани въ Базелъ, въ 1559 г.) Тѣ молили патриарха да се изкаже по лутеранскитѣ учения, които тѣ мислили да сж съгласни съ онѣзи на Източната Църква. Слѣдъ немалко бавене тогавашния Цариградски патриархъ Иеремия въ 1676 г. отговорилъ на пространно на лутеранскитѣ теолози и подвъргналъ *Аугсбургската Изповѣдь* на неблагоприятна критика. Въ 1577 год. Тюбингенскитѣ професори пратили дълга заплата, съ други документи, ала патриархъ Иеремия, двѣ години слѣдъ това, пакъ подкрѣпилъ първитѣ си възгледи, и когато лутеранитѣ изпратили нови апологетични и полемични писма, патриархътъ прѣстаналъ ва отговаря. Огговоритѣ на патриарха Иеремия получили удобрението на Иерусалимския Синодъ въ 1672 год., и могатъ, слѣдодателно, да се считатъ като изразяващи духа на източноправославната църква спрямо протестантизма.

Най-сериозниятъ опитъ направенъ прѣзъ миналия вѣкъ отъ англиканската църква въ Англия и Америка за сближение съ руската православна църква, сжщо тъй пропалъ. По рѣшението на Кантербургския Съборъ въ Англия и на Генералния Съборъ на Протестантската Епископална Църква въ Сѣдиненитѣ Държави въ 1862 год. избрани били комисии отъ двѣтѣ респективни църкви за да влѣзатъ въ прѣговори съ руската православна църква.

Православнитѣ руси приели съ учти-

востъ и радостъ прѣдложенията на двѣтъ протестантскы църкви, ала тѣ не показали разположение да забравятъ, или да научатъ или да отстъпятъ нищо повече отъ бѣдната привилегия да се погребватъ англиканци въ осветена отъ православни за погребение земя (безъ обаче да иматъ право да притежаватъ свои частни гробове). Православнитѣ руси настояли не само на изхвърлянето отъ англиканцитѣ на прибавката *Filioque*—и отъ Сина —; но и на признаването на седмия вселенски съборъ; моленето на Дѣва Марія и на светиитѣ; почитането на икони, молитви за умрѣли; седемтъ тайнства; тайнственото *прѣсъщество* на хлѣба и виното въ Господията Вечера, и евхаристичната жертва за живитѣ и мъртвитѣ; ала отъ своя страна, тѣ нищо не отстъпили. Възможно ли е Англиканската Църква да се унижи до тамъ, щото да жертвува своя миръ, спомена на своитѣ реформатори и мъченици и историята и литературата си прѣзъ послѣднитѣ три вѣка за едно необмислено обединение съ руската православна църква въ сегашното ѝ непрѣобразувано състояние?

Слѣдъ появата на така нареченото старокатолишко движение, което възникна вслѣдствие силния протестъ на старокатолицитѣ противъ обявения въ Ватиканския Съборъ догматъ на непогрѣшимостта на Папата, старокатолицитѣ направиха послѣденъ опитъ за сближение съ руската православна църква. Въ държанитѣ отъ тѣхъ въ 1875 г. въ Бонъ конференции имало и делегати отъ руската църква. Старокатолицитѣ склонили да изхвърлятъ прибавката въ *Никео-Константинополския* символъ *Filioque* — и отъ Сина —, ала рускитѣ делегати не направили никакви отстъпки. Не ще и дума, че християнска църква, която показва такъвъ краенъ консерватизмъ и не е готова да направи отстъпки на единъ клонъ отъ християнската църква, който търси сближение и общение съ нея, не е нагодена да стане центъръ, около който да се извърши обединението и реформирането на християнскитѣ църкви.

Евангелскитѣ или протестантски църкви, ако и на гледъ да сж не малко разединени, въ сжщностъ, обаче, тѣ сж *сближени*, братски чувства владѣятъ помежду имъ. За тѣхъ можемъ каза, че тѣ ще могатъ много по-скоро да се обединятъ въ едно тѣло, което да признава за своя глава Господа Исуса, отколкото другитѣ църкви, за които говорихме. Послѣднитѣ иматъ да се *либерализиратъ* и *модернизиратъ* до голѣма степенъ, прѣди да може да стане дума за обединение помежду имъ или съ други християнски църкви. Ние говоримъ, разбира се, за такова *либерализиране* и *модернизирание*, каквото допуща Евангелието, и каквото може да се докосне до всичко друго, освѣнъ до основнитѣ и сжществени учения на християнството.

Между това какво трѣба да се прави? Прѣдъ портата на всички християнски църкви стои общия врагъ — безвѣрието и най-глубиятъ материализмъ. Цѣльта на врага е да разруши църквата и затова послѣдната трѣба да води задружна борба противъ този врагъ. За Своята църква Христосъ каза, какво „вратата адови не ще ѝ одолѣятъ“. Коя е тази църква? Тя не е нито римокатоличката, нито източноправославната, нито протестантската. Тя, въ сжщностъ, състои отъ живи християни изъ всичкитѣ тѣзи и негли и други християнски църкви, що не сме споменали, които християни съ вѣра въ Господа се подизаватъ за дохождането на Христовото царство на земята и се стараятъ да живѣятъ чистъ и свѣтъ животъ. Когато се поведе тази задружна борба, християнитѣ отъ разнитѣ християнски вѣроизповѣдания ще се опознаятъ по-добрѣ и ще станатъ много по-толерантни едни къмъ други. По този начинъ ще може бавно но сигурно да се приготвя пътя за истинското обединение на църквитѣ, когато ще бжде „едно стадо и единъ пастирь.“

Най-големата нужда на човѣка.

Най-големата нужда на човѣка е покой за душата. Карлайлъ написалъ нѣкои и други важни загадки по това, както слѣдва: „Почивката е хубаво лѣкарство. Оставете стомаситѣ си да почиватъ, вие диспептики; оставете мозъцитѣ си да почиватъ, вие отрудени и ублѣскани дѣловни мъже: оставете рѣцѣтъ и нозѣтъ си да почиватъ, вие чада на труда.“

Всичко това е добъръ свѣтъ, ала безъ покой за душата, хората сѣ пакъ ще бждатъ бѣдни и мизерни. Отсѣтствието на душевентъ покой е утруднение за което взематъ нѣма противоядъ. Единъ поетъ писалъ:

„О, гдѣ да се намѣри покой
Покой за утрудената душа?
Напрасно бихме измѣрили океанскитѣ дълбини.
Или пробили пътъ до полюситѣ!“

Богатството се може да даде покой на богатитѣ; бѣдността не може да го отнеме отъ бѣднитѣ. Той е многоцѣнниятъ бисеръ — удовлетворението на душата, що придружава онова благочестиво повѣрение на Исуса, що упражнява онзи, който е дошелъ при Христа съ покаяние и е прѣдалъ себе си Нему за спасение.

Исусъ каза: „Дойдете при Мене, и азъ ще ви успокоя * * * ще намѣрите покой на душитъ си.“ Стогини и хиледи сж добили този душевентъ покой чрѣзъ дохождане при Него. Това не е лъжливо обѣщание; не е измама, ала блажена дѣйствителностъ — душезадоволителна радостъ, прѣбиваваща, успокоително сжествуване, що може да добие човѣкъ и на което може да се радва въ този животъ.

Ние по нѣкога пѣмъ: „Има сладъкъ покой на небето“. Това е истина. Апостолътъ писалъ: „И тѣй остава покой за Божия народъ.“ Ала това не значи, че трѣба да чакаме, додѣто стигнемъ на небето за да влѣземъ въ и се радваме на това състояние на душевентъ покой.

Христосъ не каза ще ви дамъ покой, когато сигнете на небето.“ Неговитѣ думи

сж били отправени къмъ безпокойнитѣ, борящи се, обезсърчени евреи, които сж били подъ угнетителното римско иго. Неговата покана е била къмъ тѣхъ тогасъ и тамъ, и обѣщанието е било, че Той ще имъ даде душевентъ покой, поради липсата на който тѣ сж били тогасъ и тамъ утѣснени и утрудени и прѣтоварени. И тъкмо това Той върши и сега за всички, които съ вѣра Го приематъ за свой Господъ и Спасителъ.

Затъмняване на вѣрата.

Ние рѣдко разбираме дори и своята обстановка, а често не цѣнимъ и най-обикновенитѣ привилегии.

Това е истина и за християнския животъ. Често ние не успѣваме да схванемъ значението на изпратената отъ Бога дисциплина. Ние трѣба да знаемъ, че цѣлътъ на дисциплината е да ни приготви за нѣщо, що е по-добро, по цѣнно и по-спомогателно за други.

Ние не бихме могли да цѣнимъ наситенъ апетитъ, ако никога не бѣхме чувствували гладъ; нито почивка, ако никога не сме били утрудени, нито слънцесиянието, ако никога не сме имали затъмнение. Не е доволно да бждемъ лишени нощно врѣме отъ слънцесияние, защото това се очаква; ала трѣба да виждаме дневната свѣтлина въ врѣме на затъмняване, ако дѣйствително искаме да узнаемъ стойността на слънцесиянието, защото тогасъ виждаме свѣтътъ лишенъ отъ сиянието му, до като е още день, и това ни дава да разбираме мрака, що придружава отсѣтствието на слънцесиянието. Нощта изглежда мрачна — това е тъмнина, ала когато е день, и небето е ясно и нѣма слънцесияние, тогава добиваме понятие за истинския мракъ, и това ни помага да цѣнимъ свѣтлостта на слънчевата свѣтлина.

Да ли и затъмняването на вѣрата не извършва сжщото нѣщо за вѣрващия? Ако християнскиятъ животъ бѣше сѣ щя-

тие, то несъмнено скоро щѣхме да изгубимъ всѣка оцѣнка за веселата му свѣтлина, ала когато нѣкое голѣмо изкушение затъмни вѣрата ни и ни хвърли за малко въ мрака на облацитѣ на духовна неизвѣстностъ, тогазъ ний цѣнимъ благословенията отъ слънцесиянието на Неговото присѣствие.

Несъмнено слѣдъ кратковременно Негово отсѣствие, сърцето вика по-усърдно и истинно къмъ Тогова, когото душата любя, и този вика не само го довежда

накъ за наша утѣха, ала нѣкакси въ това именно време на изпитъ доведени бивамо да видимъ себе си като съвършено зависими отъ Бога. Когато отистина и дълбоко се научимъ този урокъ, ние сме направили една стъпка въ видѣлната на дѣйствителния християнски животъ, и никога вече не бивамо такива голѣми чужденци за чудесата на Неговата благодать. Затъмняването на вѣрата може да е и благословение.

ЗА СЕМЕЙСТВОТО.

Какъ се отварятъ затворени вѣрата.

При единъ мисионеръ въ Африка дошелъ единъ денъ единъ човѣкъ и попиталъ: „Дъщеря ми е болна, ако я доведа тукъ, можешъ ли я изцѣри? — „Какво ѣ е?“ — „Не може да ходи“. — „Отъ кога?“ — „Има петъ-шестъ мѣсеца.“ — „Дѣ живѣешъ ти?“ — „Три дена пжтъ отъ тукъ.“ — „Какъ ще я доведешъ, като тя не може да върши?“ — „Ние ще я носимъ; но ти ще я изцѣришъ, не ли?“ — „Това не мога положително да обѣщая; но донесете я тукъ, и ще се постарая да сторя всичко, що мога.“

И тъй момата била занесена на болницата, и слѣдъ 4 мѣсеца оздравѣла, и била освободена. На връщане у дома си, тя минала прѣзъ единъ край, дѣто мисионеритѣ въпрѣки всичкитѣ си старания, не бѣха успѣли да намѣрятъ достѣпъ. Както навсѣкадѣ, тъй и тамъ тя е говорила на хората: „До сега ние не сме разбирали тѣзи Божии люде. Тѣ ни желаятъ доброто. Виждте ме мене. Азъ трѣбаше да бѣда носена, а сега мога да ходя.“

Когато слѣдъ това мисионеритѣ се опитали да влѣзатъ въ онѣзи села, тѣ били

редостно приети, и отъ тогазъ всѣка къща била отворена за тѣхъ.

Истинската свобода.

На острова св. Тома една робиня, негърка била принудена да печели съ работата се седмично опрѣдѣлена сума пари, ако не искала да бѣде строго наказана отъ господарката си. Тя работила, колкото можала, ала всѣки пжтъ не успѣвала да изработва колкото се очакваго отъ нея. Жестокото наказание, що ѣ се налагало въ такива случаи, заставило я най-послѣ да бѣга. Три цѣли седмици тя напразно се трудила да избѣга въ Гвинея, родното ѣ мѣсто. Тя не успѣла и била принудена да се върне пакъ при господарката си, отъ която тя била на ново безмилостно бита. Прѣпълнена съ горестъ поради това жестоко докарване къмъ нея на господарката ѣ, тя побързала да влѣзе въ една църква за да намѣри утѣшение. Тъкмо тогазъ се проповѣрвало усърдно Христовото Евангелие. Съ радостъ и съ вѣра тя приела благата вѣстъ за спасение. „Съ тази вѣра“, ка-

зало смиреното ѝ сърце, „ще стоя, и съ тази благодать търпеливо и вѣрно ще постоянствувамъ въ тежката си работа, догдѣто Богъ въ Своята милость промѣни участъта ми!“ Тя устояла на думата си. И Този, Който ѝ далъ вътрѣшна свобода, подарилъ ѝ най-послѣ и вън-кашната.“

Що докарва сълзи на очитѣ на езичници.

Мисионеръ Крайеръ посѣтилъ града Конхеверанъ въ Западнитѣ Индиѣ и като обикалялъ изъ улицитѣ, прочиталъ на многочисленитѣ туземци, които се трупаха около него по яѣколко мѣста изъ Библіята, и ги обяснявалъ. Не веднѣжъ той забѣлѣзалъ сълзи на очитѣ на слушателитѣ, и когато говорѣлъ за Исусовитѣ страдания, всичкитѣ простирали рѣцѣ и

се молили: „Дайте ми една книга, що
разправя за Христовѣтъ страдания“.

Що розказав одинъ индеець?

„Когато по-прѣди виждахъ нѣкого да
рони сълзи, съмнѣвахъ се да ли е мъжъ.
Азъ не бихъ плакалъ, дори и да ми раз-
късаха неприятелитѣ ми мѣсата отъ кос-
титѣ ми; тъй кораво бѣше тогазъ, сър-
цето ми. Сега, обаче, откакъ станахъ
християнинъ, плача и не мога да не плача,
когато мисля за окаянетвото на грѣха и
за любовта на моя Спасителъ. Отъ Бога
е това, дѣто сега мога да плача.“

Колко тази изповѣдь на единъ бивши-
езичникъ посражава мнозина възгордѣли
се отъ науката поминални християни.

Е-ръ Н. Б. Реймондъ

Млади люде на работа въ свѣта.

„Пиша вамъ, млади, защото побѣдихте лукавия Писахъ вамъ, млади, защото сте вѣрени, и словото Божие, прѣбъзва въ васъ, и побѣдихте лукавия“. (Иоан. 2; 13, 4).

Въ мисълта на апостола, силата на младежа и прѣбиваващото слово Божие естествено принадлежатъ на побѣдата надъ лукавия. Тѣ сж и ручателството за побѣда и за въ бѣдѣще, и азъ искамъ да намѣра онова гледище, което освѣтлява сжществени факти принадлежащи на младежи, заети въ работа за придобиване свѣта за Христа въ днешно врѣме.

Що е работата за свѣта? Тази работа не може да се сведе въ нѣкакво материално благо. То трѣба да се състои въ нѣщо, което съставлява цѣль въ себе си и не може да се пожертвува за друго нѣщо. Тази цѣль не състои въ фабрики и пари. Всички тѣзи нѣща могат да се

жертвуватъ за друго нѣщо. Ала, най-послѣ, вие достигате до нѣщо въ човѣка, що не може да се пожъртвува, и това е, християнскиятъ характеръ. И тъй, безъ повече, позволете ми да кажа, че работата за свѣта състои въ развиването християнски характеръ, привеждането на човѣци въ познанието на Господа и Спасителя, Исуса Христа, и усигоряване оиѣзи резултати, що дохождатъ отъ такова познание. Веднѣжъ тази цѣль постигната, всичко друго се постига. Отъ човѣка зависи да потуши и да съсипе всичко, що е низко, да облагороди всичко добро, да придаде достоинство на всѣко душевно вълнение, да разшири простора

на мисълта и ди подкрѣпи всѣко добро искане. Човѣкъ може да придаде достоинство на всѣкаква дѣятелностъ, на всѣкаква работа.

За да разберемъ по-добрѣ този важенъ въпросъ, нека хвърлимъ единъ погледъ на всесвѣтската история за да видимъ дѣйствиелно вървимъ ли напредъ.

Ако се върнемъ назадъ около четири хиляди години къмъ зарята на историята, виждаме човѣкъ призованъ да излѣзе изъ родната си земя и да отиде въ земя, за която нищо не знае. Наричаме го старецъ на седемдесетъ годишна възраст, макаръ, въ сжщностъ, и да е младъ мъжъ. Намерихме този човѣкъ, при наближаване на нощта, да съгражда олтаръ и да се покланя Богу. Четемъ, че той пътува по-далечъ, и навсѣкадѣ почти, дѣто се спира, съгражда олтаръ и се покланя Богу. Този старъ строителъ на олтари, Авраамъ, е началото на този курсъ въ всесвѣтската история. Като мините по-нататкъ въ негова животъ, намирате, че Богъ му дава общание, и то тъй, че никога да не го забрави, ни той, ни неговитѣ потомци, защото то се повтаря тъй често, че става опрѣдѣлено като частъ отъ наслѣдство и належащата на онзи народъ. Четете това общание подъ разни форми и обстоятелства въ Бит.12:3 13;6. Въ Мелхиседекова езиѣ: „Благословинъ Авраамъ . . . притежателъ на небето и земята; виждете го въ глави 15;5. 16;10 и 17;16. Прѣкарайте единъ родъ и виждете Якова, като съ треперачи ржцѣ прострени надъ главитѣ на Иосифовитѣ синове, той прѣдава общанието въ патриархалното си благословение.

Има нѣкои нѣща, що научаваме въ младостта си и що лесно не забравяме. Ние помнимъ старитѣ пѣсни, що сж ни пѣли нашитѣ майки въ нашето младенчество и дѣтинство, и пѣснитѣ, що сж пѣли нашитѣ бащи. Тѣжното многократно повторение прѣзъ всичкитѣ онѣзи ранни дни незаличимо ги е запечатало дъ душиѣтѣ ни. До като продължава животътъ сѣ ще ги помнимъ. Струва ми се, че нѣщо

подобно на това се случило между великия Отецъ на всинца ни и чадото Авраама. Тази евангелска надежда: „Въ тебе ще се благословятъ всичкитѣ земни семейства,“ се е повтаряла отъ онѣзи израилсни майки изъ родъ въ родъ; дори и въ най-тъмнитѣ часове на националния животъ, оная надежда е свѣтела като Витлеемската звѣзда и сѣ е водила къмъ люлката на всесвѣтския Месия.

Трѣба да свързваме съ тази всесвѣтска надежда, родена въ Авраама и увѣковѣчена отъ неговитѣ потомци два други пункта отъ свещената история; първиятъ е онзи, който е заемалъ Исусъ Назорининъ, като е заявилъ: „Прѣди да бѣше Авраамъ, Азъ съмъ“ и съ това приема да е изпълнението на всички надежди и ожидания, що се бѣха умножили въ откровението на Ветхозавѣтнитѣ Писания. Вториятъ е изявениятъ отъ Павла пунктъ, като пише за часа, когато „Нему ще се поклони всѣко колѣно, „последниятъ врагъ ще бжде побѣденъ“, и „Самъ Синътъ ще се покори Нему, тъй че Богъ да бжде всичко за всички.“

Това е великолепенъ засѣгъ на историята. Нѣкадѣ по тази линия на историята, не знаемъ гдѣ, стоимъ и ние днесъ, ние, младитѣ мъже и младитѣ жени, които трѣба на подедемъ всесвѣтската работа, що обгръща дѣловната, държавната и църковната работа. Проблемитѣ, що има да се рѣшаватъ, работата, що има да се върши, плановѣтѣ, що има да се правятъ, оставатъ връхъ тѣхъ. Отговорността е тѣхна. Искамъ младитѣ да разбератъ това, че тѣ се намиратъ на тази най-великолепна линия на историята. Всѣка педа отъ пътя отбѣлзванъ отъ този периодъ на историята е героична; тя е била напънена отъ кръвта на жертви, тя е била спечелена съ пожъртуване на време, умствена прѣданностъ и посвещаване на човѣшки сърца.

И сега, приятели, позволете ми да ви внуша нѣкои отъ особеноститѣ на нашето време . . .

Какви силни течения отъ животъ те-

кати въ нишатѣ градове! Прѣди нѣколко врѣме ми се каза, какво 750 желѣзнопѣтни влака пристигали въ Шикаго всѣки день. Въ този градъ се намира богатството, голѣмитѣ дѣловни корпорации и издателски фирми. Тукъ се намиратъ всичкитѣ крѣпки сили, що контролиратъ държавата и владѣятъ църквата. И тукъ сж струпани злиниѣ на наше врѣме. Тукъ има ужасна мизерия.

Крѣчимѣтѣ се умножаватъ и усиловатъ въ градоветѣ. Казватъ ни внимателни изслѣдвачи, какво въ градоветѣ на всѣки 124 и 129 души се пада по една крѣпча, и ако погледнетѣ на законопрѣстѣпленията ще намѣрите да се поддържа сѣщата пропорция.

Ала ако изучите черковниятъ животъ, явява се противоположна тенденция. Прѣди нѣколко години изъ цѣлата страна (С. Д. на Америка) щѣхте да намѣритѣ по една църква за всѣки 516 души ала, ако земете градоветѣ, намирате по една черква на всѣки 1600 души въ Бостонъ, а послѣ прѣкарвайки дълга редица градове, дѣто има по-малко отъ това, дохождаме до Сентъ-Луи дѣто има една църква за всѣки 2800 души. Богатство, натрупано и често контролирано отъ безкрупни хора, често управлявано отъ бестѣвѣстни корпорации; бѣдность, която вика за необходимитѣ за живѣние нѣща; неврѣжество, жѣртва на суевѣрие, и прѣдразждѣкъ и страсть; неврѣздѣржностъ, която не познава законъ, не почита нито Бога, нито човѣка. Защо да нѣма смутове и прѣстѣпления, защо да нѣма безчестие и убийства? Всичкитѣ социални взривни сж тука, и запалениятъ кибритъ се всѣкога намира въ ржката на нѣкой отчаянтъ човѣкъ.

Не сѣмъ внушилъ тѣзи факти съ цѣлъ да защитя теорията на песимизма, че страната ни ще бжде разрушена, или че черквата ще прѣстане да върши работата си; защото много добрѣ знаете, какво сте ме слушали да говоря, че не сѣмъ песимистъ, но оптимистъ въ вѣрата си. Но защо тогазъ всичко това? Говоря на

младитѣ, които сж крѣпки, въ които прѣливава Божието слово, които сж побѣдили букавия, вие трѣба да намѣритѣ срѣдства за да посрѣщнете тѣзи нужди чрѣзъ прилагане Евангелието на това състояние на нѣщата.

Азъ вѣрвамъ, че Богъ всѣкога е снабдявалъ дѣйствителни нужди. Има много нужди, що имаме като индивиди, които не сж свабдени, ала тѣ не сж дѣйствителни нужди; тѣ не сж необходими за развиването на нашия духовенъ животъ. Вѣрвамъ, че Богъ всѣкога е снабдявалъ дѣйствителни нужди въ развиване на националния животъ, и че той ще стори това и съ насъ.

Помните, какъ прѣди нѣколко години, ние зависѣхме отъ китоловната индустрия за токо рѣчи всякото си масло, ала когато западна тази индустрия, ние се боехме, че ще страдаме отъ липса на масло. Но тъкмо по това врѣме, нѣкой си намѣрилъ петрола и сега милиардъ галони петролъ се изкарватъ отъ онѣзи дълбоки кладенци.

И пакъ помня, какъ въ моето юношество, слушахъ старитѣ земледѣлци да говорятъ за намаляване дървата за горение и да прѣдсказватъ ще ще дойде врѣме, когато не ще имаме дърва за горене. Ала прѣди нѣколко години единъ човѣкъ намѣрилъ каменни въглища. И сега повече отъ 500,000,000 тона каменни въглища се изкопаватъ всѣка година. Сега, когато си помислите, че изгарянето на единъ килограмъ камени въглища изразява тъкмо толкова енергия, колкото употребява човѣкъ съ десетъ часова работа, вие ще си прѣдставитѣ грамадниятъ резултатъ, що се намира въ нашата цивилизация съ употребата на 500,000,000 тона каменни въглища. То прилича на една армия, що се прибавя на нашата работна сила, която въ своята ефикасностъ не може да се прѣсмѣтне. Богъ посрѣща дѣйствителни нужди.

Сега, вѣрвате ли, че Богъ доставя тѣзи физически нѣща — каменно масло и каменни въглища и електричество за да посрѣщне физическитѣ ни нужди и да мо-

жемъ по-лесно да си вършимъ работата, но че доставката на духовна сила, именно мораленъ и интелектуаленъ животъ трѣба да липсва. Нѣма ли у Всемогщия сили запазени, които чакатъ да бждатъ развити? Нѣма ли духъ, който е силенъ да дѣйствува въ сърцата и съвѣститѣ и умоветѣ на човѣцитѣ и да ги приготви за всесвѣтска работа. Навѣрно азъ бихъ изгубилъ куражъ и напусналъ работата, що се стараемъ да вършимъ, ако нѣмахъ вѣра въ Тогова, Който ни заповѣдва да бждемъ крѣпки и да дързаемъ.

И единъ слънцецъ дори не може да не види, че младитѣ, които сж крѣпки, чиято сила се умножава отъ словото Божие, което прѣбивава въ тѣхъ, сж призвани да посрѣщнатъ особенитѣ нужди на наше врѣме. Що значатъ разнитѣ младежки организации, що не отъ давна сж прѣдирвели християнска работа. Отъ гдѣ водятъ началото съ? Земете, за примѣръ, Младежкото Християнско Дружество. Казва се, че въ 1844 г. единъ човѣкъ на име Джорджъ Уілямсъ, рѣшилъ да събере нѣколко младежи свързани съ търговията, въ която и той работилъ, да прѣкарватъ единъ часъ въ молитва. Работата се разпространила и други почнали да се събиратъ. Сега Младежкото Християнско Дружество брои повече отъ 300,000 члена. Или земете Епвортския Съюзъ по цѣлия свѣтъ? Каква прѣвъзходна работа вършатъ младитѣ и отъ двата пола въ Епвортскитѣ Дружини? Земете пакъ Младежитѣ Дружества за Християнско Старание. Казва се, че г-нъ Кларкъ, пастиръ въ цатъ Мейнъ, като схваналъ необходимостта да намѣри нѣкакво срѣдство за да даде работа на младитѣ и да ги избави отъ злинитѣ, що ги заобикаляли, събралъ нѣколкомина отъ тѣхъ за съвѣщание и молитва, и слѣдъ като се допиталъ и отъ нѣкои отъ по-старитѣ членове на своята черква, организиралъ дружеството. Дружеството за Християнско Старание сега брои може би повече отъ 1,000,000 членове.

Мислите ли, че това е обяснение на

Младежкото Християнско Дружество или на Епвортския Съюзъ и на Дружеството за Християнско Старание? Менъ се струва, че това е едно отъ най-повърхностнитѣ обяснения, що би могло да се даде. Попитайте земеделѣнца, който сѣе жито да ви обясни какъ расте то. Той казва: „Азъ отивамъ на нивата си, разоравамъ я добръ и я углаждамъ и тогазъ хвърлямъ сѣмето въ земята, и слънцето го сгрѣва и дъждътъ пада на него и го наквава и въ малко врѣме земята се покрива съ хубава зелена мантия; къмъ жетвата житото става златожълто, и слѣдъ туй чувате пѣснитѣ на жетваритѣ, като жънатъ хубавото златожълто зърно“. Обяснение ли е това на растенето на житото? Тѣзи сж всички вѣншни явления.

Що да кажемъ за невидимия факторъ, що дѣйствува въ слънцесиянието и дъжда? Истинския възоръ дохожда, когато не гледаме на видимото. Невидимото е хиляди пѣти по-важно отъ видимото.

Що е началото на Младежкото Християнско Дружество? Джорджъ Уілямсъ и Словото Божие и Богъ прѣди всичко. Сжщиятъ отговоръ може да се даде и за Епвортския Съюзъ и за Дружеството за Християнско Старание. Тази е мисълта въ ума ми. Богъ организира велика армия отъ млади мъже и млади жени за да посрѣщнатъ нуждѣтъ на днешно врѣме. Ако съберете тази войска, вие ще трѣба да изкарате на фронта Младежкото Християнско Дружество съ 300,000 души, които сега отиватъ въ центроветѣ на езицеството; Дружеството за Християнско Старание съ близу 1,000,000 членове, пълни съ добри дѣла въ всичкитѣ църкви и Епвортския Съюзъ съ повече отъ 1,000,000 членове. Освѣтъ тѣзи Шатоквенската войска съ повече отъ 200,000 души, които носятъ помощъ и куражъ въ много сърца. Слѣдъ туй иде голѣмата армия на Недѣлнитѣ училища, която се прѣсмѣтва за 20,000 — това е войнството, що Богъ събира за завоеванието на свѣта.

Велики армии, и великитѣ дѣла на

великитѣ армии всѣкога възбуждат крѣвта на човѣка. Какъ бие сърцето на онзи юноша, който чете за геройскитѣ дѣла на войницитѣ на американската революция! Великата германска армия съ строгата си дисциплина и способността за страстна служба—единъ ореолъ като че ли виси надъ главитѣ на тѣзи войници. Ала въ каква незначителностъ изпадатъ тѣ, когато се сравнятъ съ тази армия, която излиза днесъ за да избави всѣка плѣнена душа въ свѣта?

Тази надежда за успѣха на черквата е въ младитѣ мъже и жени на тѣзи организации. Желатъ бихъ всѣки младъ мъжъ и всѣка млада жена въ нашитѣ църкви да сж свързани съ нѣкои отъ тѣзи дѣйствующи организации; защото едно Евангелие не може да ви прѣдстави пълното си значение, догдѣто не се изяви въ нѣкаква дѣятелностъ. Изповѣдането на Евангелието е лесна работа, черковно членство е сравнително малка работа, освѣнъ ако означава, че сме готови за работа. Християнска работа изпитва

и развива човѣка. Евангелието, отистина, става сила Божия за човѣка, който, тъй да се каже, го разработва.

Проблемата въ днешно врѣме е, какъ да си спасатъ грѣховеѣ. Това е зададена за разрѣшение на нашитѣ млади мъже и жени проблема. Нѣмамъ съмнение за бъдещето, ала трѣба да стоимъ съ отворени очи въ прѣдстоящата намъ борба, и въ дѣлото, що има да се върши трѣба да участвува цѣлата армия.

Никога не сж имали младитѣ такава отговорностъ, както въ този нашъ вѣкъ, и никога не сж се прѣдставяли таква добри случаи за подготвяне младежта за работа. Нека тѣзи стотини и хиляди станатъ рамо до рамо; нѣка усѣщатъ допирането на рамото, което съобщава като електрическо сътресение, куражъ на всѣкого и на всички; нека знаемъ, че Христосъ е казалъ: „Ето, Азъ съмъ съ васъ“, и побѣдата е усигорена. Словото Божие, което се вселява богато въ васъ, ще ви направи способни да вършите успѣшно дѣлото Христово.

Исусовиятъ ликъ споредъ единъ рѣкописъ отъ VI столѣтие.

Било истинска история или свещена легенда, извѣстната тази хубава версия на апостолскитѣ вѣкове: Единъ малъкъ царъ на име *Авагаиръ*, царувалъ въ Едеса, арменски градъ, отгвѣдъ рѣката Ефратъ“, разказва г-нъ Ф. Талонъ въ една книжка: *Чудесната история на иситнския традиционенъ ликъ Исусовъ*, която дава въ краткъ прѣданието. Гърцитѣ и латинцитѣ сж нарекли горѣспоменатия царъ: Абгаръ, Агбаръ, Абагаръ и Аугаръ, за да го изговарятъ по-лесно. Този царъ, когото историцитѣ направо наричатъ *топархъ* (мѣстенъ началникъ), билъ пратилъ една делегация при Маринусъ, управителъ на Финикия, Палестина, Сирия и Месопотамия, въ името на римлянитѣ. Посланицитѣ, прѣзъ своето пътувание, чули да

говорятъ за Исуса и за чудесата, що вършилъ. Тѣ имали дори случай да се срѣщнатъ съ Него и да видятъ, съ собственитѣ си очи, че Той изцѣрявалъ всѣкакви болести съ Своята власть. При завръщанието си тѣ разказали на царъ Абгара чудесата, що тѣ видѣли да върши Исусъ Назарянинъ, и непрямиямата умраза на еврейтѣ, като отъ завистъ търсели да Го убиятъ.

Едескиятъ топархъ страдалъ отъ неизцѣрима болестъ. Като чулъ чудесния разказъ, той възлюбилъ Исуса и въ него се възродила надежда, че ако успѣе да го види, щѣлъ да се изцѣри.

Абатъ Гафъръ, който е вече обнародвалъ една книга върху *Христовитѣ Ликове*, и който приготвява нова съ съ-

трудничеството на г-нъ Боасие д' Ажанъ, ималъ е щастие да открие наскоро въ горния Египетъ новъ и любопитенъ гръцки ръкописъ, писанъ на газелска кожа, отъ шестото столѣтие, който ръкописъ съдържа не само нова версия за отношениата на Исуса съ Абгара, ала и цѣли редици деликатни еpibimipures на златенъ фонтъ, доста добръ запазени и които сж толкова неиздадени и цѣнни документно за Христовата *иконография*.

Отъ този именно ръкописъ, купенъ отъ Абатъ Гафъръ отъ потомствъ на едно старо коптско семейство, и който той е ималъ любовността да ни съобщи, ние вземаме слѣднитѣ буквално прѣведени текстове.

*
* *

Ръкописътъ почнува, слѣдъ остатъцитѣ на долната частъ отъ единъ образъ отъ 90-й псаломъ Давидовъ:

Обѣщание за безопасностъ на онѣзи които уповаватъ на Всевышния. Защото този видъ папируси, носени на гърдитѣ, служили за талисмани.

Слѣдъ туй иде писмото на праведния Абгара, което занесълъ на Исуса вѣстительтъ Анани:

„Абгаръ, топархъ на градъ Едеса, до Исуса, човѣкъ добръ и лѣкаръ, явилъ се въ Иерусалимъ, поздравъ:

„Азъ съмъ чулъ да говорятъ за тебе, и за твоитѣ изцѣрвения, че безъ лѣкарства и билки, ти изцѣрвявашъ, и че съ думата си, давашъ на слѣпнитѣ зрѣние, на хромитѣ, ходене, на глухитѣ, слушане; че ти изпжждашъ нечисти духовѣ и изцѣрвявашъ онѣзи, които страдатъ отъ хронически болести, и че една жена, която страдала отъ кръвотечение нѣколко години била изцѣрена само съ допиране до тебе, и че ти възврѣсвашъ мъртвитѣ; и като чухъ онѣзи нѣща, що се касаятъ до тебе, о Господи, помислихъ въ сърцето си, че ти или си Самъ Богъ, ти, който вършишъ тѣзи нѣща, или Синъ Божий, слѣзълъ отъ небето за да извършишъ тѣзи нѣща; и по тази причина, умолявамъ те и те моля, съ тѣзи писма и молби, да благоволишъ и дойдешъ при мене, за да изцѣришъ болестта, отъ

която страдамъ и да сторишъ за града ми по-трѣбното, щото никой отъ моитѣ врагове да не може да го прѣвземе и разруши. Донесено ми е сжщо, какво еврейтѣ сж разгневени противъ тебе и искали да те убиятъ. Азъ имамъ малкъ и скромненъ градъ, който ще е достатъченъ за двама ни. „Здравей, и заповѣдай о Господи, Боже мой“.

Слѣдъ туй ръкописътъ гласи:

Исусъ, като получилъ Абгаровото писмо, писалъ му въ отговоръ слѣдното, което изпратилъ по Анания, вѣстительтъ Абгаровъ:

„Честитъ си, О Абгаре, както и градътъ ти, който се нарича Едеса; честитъ си, защото си повѣрвалъ въ мене, ако и да не си ме видѣлъ и здравнето ти ще ти се повърне за винаги. Що се касае за моето дохаждане при тебе, по-трѣбно е да извърша всичката мисля, за която съмъ изпроводенъ тукъ, и слѣдъ като я свърша, да възлѣза при Отца си, който ме е проводилъ. Слѣдъ туй, ще ти изпратя одного отъ ученицитѣ си нарѣченъ Тадей или Тома, който ще изцѣри болестта ти, и ще ти даде вѣченъ животъ, и ще стори по-трѣбното за града ти, за да не може никой отъ неприятелитѣ ти да го покори до края на вѣковетѣ, Аминъ. Защото азъ напуснахъ небето и слѣзохъ да избавя човѣшкия родъ, и азъ бѣхъ за малко врѣме въ утробата на една дѣва, за да залича жилицето въ изгубения отъ Адама рай, и азъ се смирихъ за да ви подигна“.

Исусъ, като подалъ на Анания това писмо за Абгара, възпратилъ го, слѣдъ като прибавилъ слѣднитѣ думи:

„Това писмо, писано отъ мене, дѣто и да те намѣри, било на пѣтъ, или въ нѣкоя къща, прѣдъ едно сѣдилище, въ врѣме на трудъ или на скръбъ, по море, или въ опасностъ, всрѣдъ битки съ твоитѣ неприятели, или въ какъвъ да билъ другъ случай отъ сжщото естество, това писмо ще отстрани всичкитѣ ти нещастия, защото е непристѣпно, положително и сигурно за всѣка болестъ и всѣка помощъ. И тѣй, който го носи, ако е чистъ и безупрѣченъ и се въздържа отъ всѣки порокъ, ще го притежава за изцѣрвение на душата и тѣлото, талисманъ на положителна сигурностъ, защото е писано съ собствената ми ръка и азъ съмъ го запечаталъ съ седемъ печата по слѣдния редъ: Исусъ Хри-

стосъ, Сияъ Божий, признатъ въ двѣ естества, съвършенъ Богъ и съвършенъ човѣкъ . . . “

Абгаръ, като получилъ писмото, почувствувалъ голѣма радостъ. Ала, понеже неможалъ да бѣде посѣтенъ отъ Исуса, попускалъ да има поне лѣкътъ му, и затова му изпратилъ другъ вѣститель.

Абгаръ изпратилъ единъ вѣститель, който боравилъ съ живописство, да снеме Исусова ликъ; и при пристигането на вѣстителъ при пропийелтъ на Иерусалимъ, Исусъ го приелъ, и като завързалъ разговоръ съ него, казалъ му: „О човѣче, ти си шпионинъ“, а послѣдниягъ му отговорилъ: „Не съмъ шпионинъ, Господи, но съмъ изпратенъ отъ Абгара, топариятъ на града Едеса, който жѣдае да гледа Исуса Назорянина и да има лика на лицето му“. Исусъ му прѣпоръчалъ да влѣзе въ синагогата, дѣто той сѣдѣлъ, и поучавалъ народа. Вѣстительтъ се качилъ на издигнатото мѣсто, разгледалъ Исусовия образъ и поискалъ да го нарисува на платно; ала една божествена сила, като че не му допушала да го схване. Исусъ, като огатналъ намѣрението на вѣстителъ, пратилъ одного отъ ученицитѣ си Тадея или Тома, да го повика при себе си и като извадитъ вода, той си омилъ лицето; послѣ зелъ кърпа и се обърсалъ, Божествениятъ му образъ се отпечата на кърпата. Той я подалъ послѣ на вѣстителъ и го изпратилъ при Абгара. Нѣщо удивително, свѣрхестествено и съвсѣмъ достойно за единъ Богъ.

Вѣстительтъ, като зелъ кърпата, тръгналъ на пѣтъ, и като стигналъ въ Херополисъ, той се спрѣлъ на единъ скамагитъ (дума значението на която прѣводачитѣ още не сж могли да установятъ), дѣто той скрилъ платното, що носело божествения и човѣшки отпечатъкъ. Слънцето засѣднало, и когато се свечерпило, явилъ се огненъ стълпъ отъ небето до мѣстото на Исуса Христа.

При видѣтъ на чудото пазачътъ на кулата извикалъ съ високъ гласъ и голѣма навалица хора излѣзли да гледатъ *крамариума* въ пламѣци. Достигнала до

послѣдния, тази навалица хора видѣли вѣстителъ, когото хванали и обвинили въ това, че е виновника на този пожаръ. Вѣстительтъ открилъ тайнага на писмото; и множеството можало да разгледа светото платно.

Въ 945 г. въ врѣме на византийския императоръ Романа Лекапина светиятъ образъ и Исусовото писмо били прѣнесени отъ Едеса въ Цариградъ, и послѣ паднали въ рѣцѣтъ на генуезкитѣ дожи. Сега се намиратъ въ градъ Генуа. Всѣка година въ деня на петдесетницата ковчегътъ, въ който сж пазени, бива отворенъ, и Едескиятъ образъ се излага на почитанието на вѣрнитѣ.

Статията е илюстрирувана съ 8 miniatures земени изъ рѣкописа.

(Изъ L'Illustration).

Славна въздържателна побѣда въ западнитѣ щати на Америка.

Прѣзъ първата седмица на миналия м. априлъ (н. с.) населението на щата Иляной (С. Щ. Америка) е гласувало по въпроса: да се запрѣти ли съ законъ фабрикуването и продаването на спиртни пития. Гласуването е дало слѣдния крайно насърчителенъ резултатъ:

Кръчми затворени по вишегласие	1500
Графства (окрѣзи) безъ кръчми . .	31
Графства отчасти безъ кръчми . .	64
Графства що задържатъ кръчми . .	1
Графства негласуващи	1
Градове и села безъ кръчми	531
Градове и села що си задържатъ	

кръчматѣ 206

Вишегласие въ полза на запрѣщ. 65,000

Пространството, въ което прѣобладава запрѣщението (въ квад-

ратни мили) 53,000

Пространство, въ което още вла-

дѣятъ кръчмитѣ (въ квадр. мили) 3,000

Ето що пише Благогов. Джеймсъ К.

Шпйлдсъ, надзирателъ на Противокръчмарския Сюзъ:

„Прѣвземането отъ насъ на такива важни градове като Декитуръ, съ 64 кръчми; Рокфордъ съ 53; Гейлсбургъ, съ 28; Метунъ, съ 218, Чампейнъ, Урбана, Понтакъ и Парижъ, освенъ удивителния ни успѣхъ въ по-малките градове и селски общини прави резултатитѣ славно дѣло за неприятелитѣ на кръчмата. Ние съчувствуваме съ нашитѣ приятели, които се славно бориша въ градоветѣ, които ни успѣхме да прѣвземъ, и знаемъ, че тази приврѣмена несполука означава по-цѣлно възгъжествуване за тѣхъ на края, защото ни единъ не е обезсърченъ. И тъй, да ли ние спечелихме въ този или онзи градъ, се пакъ ние сме победители, защото ние ще стоимъ тукъ, до като американската кръчма, като робство, се съвършено прѣмахне. Противокръчмарскиятъ Сюзъ не се е родилъ за да бѣде поразенъ отъ такъвъ неприятель“.

А Д-ръ Бейкъръ, главенъ надзирателъ на Противокръчмарския Сюзъ коментира побѣдата въ Илиной както слѣдва:

„Повече отъ тридесетъ и шестъ милиона души въ Съединенитѣ Държави сега живѣятъ въ територия, дѣто фабрикува-

нето и продаването на спиртни питиета е съвършено запрѣтено. Прѣзъ 1907 г. три милиона души сж затворали кръчмитѣ по вишегласие. Ако при това прибавимъ цѣлото население на щатитѣ Джорджиа, Оклахома и Алабама (коего едва ли е справедливо, тъй като тѣ биле вече гласували отчасти въ полза на запрѣщението), то около 8,600,000 души сж изхвърлили кръчмитѣ. Това ще се удвои тѣзъ година. Вече щатътъ Мисисипи е издалъ законъ въ полза на запрѣщението, койго законъ ще влѣзе въ сила на 1 януари 1909 г., а не 26 й май. Съверна Каролина ще гласува върху конституционно запрѣщението и несъмнено ще даде вишегласие. Мисля че ще бѣда умѣренъ, ако кажа, че прѣзъ 1908 г. ние ще можемъ да затворимъ сръдно около 30 кръчми на день, включително и недѣлнатѣ дни. Въ всѣки щатъ борбата противъ кръчмата е настѣпателна.

Сжщо и въ щата Мишиганъ побѣдата е била въ полза на въздържанието. Отъ 14 графтва 10 сж били спечелени. Този щатъ до сега се е считалъ сигуренъ отъ страна на кръчмаритѣ.

Свидѣтелството на Наполеонъ Бонапарта за Христа.

Когато Наполеонъ Бонапартъ въ 1798 година, завладѣлъ Египетъ, той отпослалъ прокламация къмъ мохамеданскитѣ жители на страната, въ която прокламация било казано: „Вие, съдии, началници и членове на народното управление кажете на народа, че ние сме истински мюсюмани (правовѣрни). Вие, проповѣдници, кажете въ молитвенитѣ домове, че тѣзи, които бѣдять мои врагове, не ще намѣрятъ убѣжище, нито въ тоя свѣтъ, нито въ бѣдащия. Нима ще се намѣри човѣкъ, така слѣпъ, та да не види, какъ самото Провидение ме ръководи?“

Кажете на този народъ, че за мене е писано още отъ сътворението

на свѣта, какъ азъ ще изтрѣбя враговетѣ на Исляма и ще унищожа Кръста; азъ ида отъ далечния западъ да изпълня прѣдначението си. Покажете на народа, че светата книга „Коранътъ“ въ повече отъ двадесетъ мѣста говори за това, което е вече изпълнено и което ще се изпълни“.

„Азъ бихъ могълъ да повикамъ всѣкиго на отговоръ за неговитѣ тайни, помисли. Азъ зная всичко, даже и това, за което човѣкъ никому не е казалъ. Но ще дойде день, когато цѣлиятъ свѣтъ ще види, че мене ме управлява висша власть и, че човѣшката сила не може да направи нищо противъ мене.“

Оттукъ става много ясно, че Наполеонъ се интересувалъ отъ религијата до толкова, до колкото я считалъ като сръдство за постигане политически цѣли. Прѣнебрегването на религиознитѣ въпроси у него е било толкова голѣмо, че той не е ималъ ни най-малко понятие за християнството и вслѣдствие на това, отхвърлялъ даже и историческия фактъ за сѣществуването на Христа, което не би направилъ никой, колко годѣ освѣдоменъ безвѣрникъ.

Въ 1808 г. Наполеонъ ималъ разговоръ съ нѣмския поетъ Виландъ, въ който разговоръ послѣдниятъ напомнилъ за пророчествата, а най-вече за тѣзи на Христа и на Неговитѣ апостоли. Наполеонъ, както разказва Виландъ, го слушалъ съ насмѣшлива усмивка нѣколко врѣме и послѣ съ рѣшителенъ тонъ казалъ: „Стига! Стига! Умни юдеи сж били тѣзи господа (апостолитѣ). Тѣ сж знаели какво искатъ и сж познавали хората си. Най сетнѣ за ваше свѣдене ви казвамъ. „Азъ съвсѣмъ не вѣрвамъ въ това, че нѣкога е сѣществуваъ Исусъ Христосъ“.

„Господарю!“ възразилъ Виландъ, „въ такъвъ случай, слѣдъ една година и азъ съ сѣщото туй право, не ще вѣрвамъ, че нѣкога е сѣществуваъ Наполеонъ“.

Но когато славнитѣ дни и силата на Наполеона се изминали и той трѣбвало да свърши живота си въ печално изгнание на пустия островъ Св. Елена, Наполеонъ захваналъ да мисли иначе; голѣма мжка се отражавала на лицето му, която възбуждала състрадание, даже и въ отредената за него английска стража. Тѣмо въ туй врѣме на острова станало духовно събуждане; нѣколко души се обърнали къмъ Господа. Въ тѣхното число имало и войници, които често се събирали въ една ежца, близо до Наполеоновата, и

се молили за него. Приблизително въ туй сѣщото врѣме Богъ далъ възможность на единъ английски докторъ, Давидъ Б., да изпрати на императора извѣстната книга „Боговѣдженостъ на Новия Завѣтъ“, която съ напрѣгнато внимание прочелъ и вслѣдствие на което много отъ неговитѣ съмнѣния се разсѣяли.

Другъ единъ фактъ ималъ още по-важно значение. Наполеонъ си измолилъ духовникъ, и отецъ Бененита, който слѣдъ като билъ назначенъ на тази длъжность, се отправилъ прѣвъ Белгия за Англия, а отъ тамъ за островъ Св. Елена. На пѣтя отъ Брюкселъ за Лондонъ се случило на този католишки свещеникъ да се запознае съ единъ отъ ревностнитѣ разпространители на Британското Библийско Общество, който го помолилъ да поднесе на императора една разкошно подвързана Библия. Този екземпляръ отъ Св. Писание билъ прѣдаденъ въ рѣцѣтъ на нещастния Наполеонъ, който съ голѣмо внимание захваналъ да се вдълбочава въ четене на словото Божие.

Нѣкои свидѣтели увѣряватъ, че той съ благоговение говорилъ често за съдържанието на Библията, а въ послѣднитѣ си страдания призовавалъ Исуса, като произнасялъ името Му съ умиление. Това доказва, че често безвѣрието произлиза само отъ незнание истината и, че ако нѣкакъ си почнатъ да изучаватъ християнството, то можемъ да бждемъ увѣрени, че тѣ ще намѣрятъ истината. Това тѣй сѣщо доказва, че е лъжливо онова мнѣние, какво остриятъ, критиченъ умъ не можелъ да признае Библията за истинна.

Прѣди да бжде убѣденъ въ истиността на Библията, Наполеонъ грижливо изслѣдвалъ съдържанието ѳ, което доказватъ нѣколко негови

забълбъжки до графъ Монтолона, изказани по този поводъ съ свойственото му остроумие и ясностъ. Ето ги:

„Азъ познавамъ хората и съмъ напълно увѣренъ, че Исусъ не е билъ обикновенъ човѣкъ. Неговата религия била тайна, единствена, която произлиза не отъ човѣшки умъ, въ нейната дълбина се намира нѣщо особено, като изважда цѣль редъ отъ пълнапрѣдъ намъ неизвѣстни думи и правила. Исусъ нищо не заимствува отъ човѣшкитѣ знания. Ние въ Него намираме примѣръ за живота. Той не е философъ, защото Неговитѣ доказателства за истината сж чудеса и отъ самото начало Неговитѣ ученици сж се прѣклонили прѣдъ тѣхъ.

„И дѣйствително, знанието и философията не водятъ къмъ небесно блаженство. Исусъ Христосъ е дошелъ въ свѣта да отерие намъ небеснитѣ тайни и духовнитѣ тайни и духовнитѣ закони.

„Александръ Македонски, Цезарь, Карлъ Велики и азъ — основахме велики империи; на какво, обаче, ние създадохме тѣзи творения? На нашия гений ли? Само на силата. Исусъ пѣкъ основа царството Си на любовта, милиони хора и сега сж готови да сложатъ живота си за Него. Не е имало такъвъ денъ или сражение, което да не е принесло на християнската религия побѣда въ свѣта. Не, тази война се продължава вече осемнадесетъ вѣка; тя се започна отъ Апостолитѣ, а се продължава и до днесъ. Въ тази война на едната страна е земната властъ, на другата — не армия, а тайнствената сила на хора, прѣснати по цѣлото земно ежлбо, които нѣматъ друга свързваща нишка, освѣнъ общата вѣра въ разпнатия Христосъ.

Въ мемоаритѣ на генералъ Бертранъ, вѣрниятъ спътникъ на На-

полеона, както на О въ Елба, така и на Св. Елена, ние намираме слѣднитѣ думи, записани отъ него. тутакси послѣ бесѣдата му съ Наполеона, и изказани отъ самия императоръ:

„Дѣйствително, Христосъ иска отъ насъ да вѣрваме въ много тайни. Той ни заповѣдва, като нашъ духовенъ баща, да вѣрваме въ това, че Той е Богъ. Несъмнено, такова признаване е изключителна работа само на вѣрата. Но, признаемъ ли веднѣжъ Христа за нашъ Богъ, всичкото Христово учение, дошло до насъ чрѣвъ Евангелието, ще бжде разбрано съ точностъ и вѣрностъ математически. Ако пѣкъ ние отхвърлимъ божествеността на Христа, всичиятъ свѣтъ ще е за насъ загадка. Признаването пѣкъ божествеността на Христа отерива въ насъ изумителнитѣ тайни на миротворението.“

„Християнската религия има това прѣимущество прѣдъ всичкитѣ философски и други религиозни системи, че християнитѣ не се прѣдаватъ на никакви измами, относително природата и сжщността на нѣщата. Християнството е прѣко и просто: Никой човѣкъ, освѣнъ Господа, никогa не е видѣлъ Бога. Богъ се отери на хората такъвъ, какъвто си е. Това отериване е тайна, която не може постигна ни разумътъ, ни духътъ човѣшки. Но Богъ говори и тогава на това трѣба да се вѣрва.

„Това е така ясно, както е и само възможно. Евангелието заключава въ себе си голѣма духовна сила която дѣйствува по удивителенъ начинъ на разума и възхищаващето се сърдце. При четенето на Евангелието се изпитва сжщото това, както и при поглеждането къмъ небето. Евангелието е не само книга, но като че ли е живо сж-

щество, което съ своитѣ дѣйствия и сила побѣждава всичко, що му се съпротивя. Ето тукъ на масата лежи книгата на книгитѣ (съ тѣзи думи Императорътъ благоговѣйно се опрѣлъ о Библията) и азъ не прѣставамъ да я чета всѣкиденъ съ все по нова радостъ. Христо-съ е винаги единъ и сжщи, никога не се измѣня въ учението Си; но и най-малката Негова дума се отличава съ такава простота и дълбочина, че привлича къмъ Него и мъдрия и простия човѣкъ. Тѣхното внимание се съсредоточава само въ Неговитѣ думи и нийдѣ не можемъ намѣри такова изобилие отъ прѣкрасни мисли и нравствени правила, които да възбудятъ въ душитѣ ни сжщото онуй чувство, което се поражда при поглеждане на безпрѣдѣлното небесно пространство, сияеще съ безчислени звѣзди прѣвъ чудна лѣтна нощъ.

„Не само нашиятъ духъ се съгласява въ казаното въ тази книга; но нашиятъ умъ и сърдце се управляватъ отъ нея, и душа, която е приела думитѣ на Свещеното Писание за свой пжтеводителъ, не се излага на опасности. Ако Евангелието стане господаръ на нашия умъ, Богъ става нашъ Приятель,—нашия Богъ. Тогава Господъ нѣжно се грижи за насъ като майка за своето грѣдно дѣте. Душата, възхитена отъ прѣлѣстѣта на Евангелието, не принадлежи вече на себе си; Господъ съвършено я завладява. Той ржководи тогава нейнитѣ чувства: тя принадлежи Нему.

„Най-сетнѣ и това ми послѣдно доказателство—нѣма Богъ на небето, ако простиятъ човѣкъ може да създаде величественъ планъ, съ пълень успѣхъ да го усжществи и да добие висшето поклонение, като си присвои името Божие. Александъръ Македонски се нареклъ

синъ на Юпитера, но цѣла Гърция се присмѣла надъ това; не е имало сериозно значение и това, дѣто римлянитѣ считали императоритѣ си за богове. Мохамедъ и Конфуци се нарекли просто посланици Божии.

„Ала какъ стана това, че Евреинътъ за произхода на когото всичкитѣ му съвременници знаели, че е синъ на дърводѣлецъ се обявилъ за Богъ, за сжщество по-високо отъ всички сжщества,—Творецъ на цѣлия свѣтъ? Той приемалъ поклонение отъ всички хора. Той си съградилъ храмъ съ собствената си ржка—не отъ камъни, но отъ хора.

„Удивяватъ се на завоеванията на Александръ Велики. Тукъ прѣдъ насъ е побѣдителътъ, който привлича къмъ Себе Си добритѣ хора,—съединява ги съ Себе Си и не само единъ народъ, но цѣлото човѣчество. Какъ е могло това да стане? Чудо, което прѣвъзхожда всички други чудеса! Той иска любовъ отъ хората т. е. това, което спрямо всичко друго е най-мжчно да се придобие; това което мъдрецътъ едва получава отъ приятеля си, бащата отъ дѣтето си, жената отъ мъжа си и братъ отъ брата си. Съ една дума, Христосъ иска отъ човѣка неговото сърдце; Той иска това безпрѣкословно и напълно успѣва въ това. Отъ всичко това азъ заключавамъ, че Той е Богъ!... Той запалва пламъка на любовта въ хора, въ които любовта къмъ самитѣ тѣхъ умира....

„Всичкитѣ други основатели на религии нищо не сж знаели за тази тайнствена любовъ, която е сжщността на християнството и затова всичкитѣ имъ религиозни планове сж се разрушили. Господството на любовта, несъмнѣно е най-великото чудо на Христа.

„Моятъ животъ нѣкога е сияелъ

отъ пълния блѣсъкъ на короната и съ славата на побѣдителя. Но несполуки, нещастия и цѣлъ купъ отъ удари се сгромолясаха върху ми. Генералъ Бертранъ, ние сега сме за нищо способни. Такъвъ е края на великитѣ хора! Както забравиха Цезаря и Александра, така и мене вече забравятъ. Името на побѣдителя и господаря ще служи само като прѣдметъ за прѣподаване въ висшитѣ училища, а като гледамъ на това какъ учителя гледа на насъ, насъ ни укоряватъ и

хвалятъ — Още малко и менъ вече не ще ме има. Бавно като ме умъртвява, антийското правителство, азъ умирамъ прѣдиврѣменно, а моето тѣло ще бѣде заключено тукъ въ земята. Ето участието на великия Наполеонъ! Каква разлика между моитѣ дълбоки нещастия и вѣчното царство на Христа, който проповѣдва да се любимъ, прѣдъ Когото се прѣкланятъ и чието име се разпространява по цѣлата вселена!“

Прѣвелъ отъ руски: В. П. В.

ЗА ЕПВОРТСКИТЕ

ДРУЖИНИ.

Съборътъ на Епвортския Съюзъ на Южна Азия.

Съборътъ на Епвортския Съюзъ за нашата мисия въ Южна Азия е въ сжщностъ интернационаленъ съборъ прѣдставляващъ деветъ годишни и мисийски конференции. Тѣзи конференции обгръщатъ една територия около 6,000 мили. Разстоянието отъ Корачи въ крайния сѣверозападъ до Калкута е колкото отъ Бастонъ до Денверъ (почти цѣлата ширина на Съединенитѣ Щати отъ изтокъ до западъ). Отъ Калкута за Рангунъ, столицата на Бирмания, разстоянието е 700 мили по море, ала поради крайната опасностъ на мореплаването, това значи триденнощно пътувание по море. Отъ Рангунъ тридневно пътуване по море довежда пътника до Пенангъ. Друго двудневно пътувание и ние стигваме въ Сингапуръ, и още едно седмично пътувание ни довежда до Филипинскитѣ острови, из-

точната граница на нашето южно-азиатско поле.

Прилично бѣше градътъ Рангунъ да бѣде избранъ за сѣдалище на осмия годишенъ съборъ, бидейки географическия центръ на нашата дълга боева линия. Той е хубавъ и картиненъ градъ, разположенъ около 100 километра отъ устието на рѣката Рангунъ. Той расте много бържѣ съ какъ е станало анектирането на Бирмания отъ англичанитѣ и ще съперничи съ Калкута и Бомбай като търговска метрополия. Той е чудесно космополитски градъ. Улицитѣ сж истински етнологически музей — китайци, бирманци, хиндузи, тамилци, телугусци, европейци, японци — постоянно се разминаватъ, въ омаятеленъ смѣсъ отъ шарове и костюми. Единичката мъжнотия за успѣшно изучаване въ тази музей е тази, че

спесименитѣ не носятъ етикети.

Нашата мисия е била установена само прѣди двадесетъ и деветъ години, и до сега е направила удивителенъ прогресъ. Както почти въ всѣки градъ въ Индия, тъй и тукъ методиститѣ сж били честити да заематъ стратегически мѣста отъ голѣма важностъ и стойностъ. Новата Епвортска Паметна Методистка Църква заема видно положение на жгѣла на двѣ важни улици и е архитектурно украшение на града. Тя носи това название за туй, че волнитѣ помощи на нѣкои Епвортски Съюзи въ Америка спомогнали за съграждането ѝ.

Въ това хубаво църковно здание се държѣ съборътъ. Числото на присжтствуващитѣ бѣше голѣмо и прѣдставително. Присжтствуваха и делегатитѣ на Централната Конференция, която се държѣ токо слѣдъ събора, защото да бжде човѣкъ методистки мисионеръ въ Индия значи да поддържа Епвортския Съюзъ. Епвортскиятъ Съюзъ е най-важниятъ помощникъ на мисионерското дѣло въ нашето южно-азиатско поле.

Присжтствието на епископитѣ Олдамъ и Робинсонъ бѣше вдѣхно-

вение и помощъ на събора. Кратката рѣчь на Епископъ Олдамъ слѣдъ молитвенитѣ събрания първата заранъ даде тонъ на цѣлия съборъ. Генералниятъ секретаръ рапортира насърчително растене. Сега има 470 Епвортски Дружини съ 20,229 членове, младежки и дѣтски въ нешето поле. По-забѣлжителнитѣ решения на конференцията бѣха слѣднитѣ:

Сърдечно удобрение на новоорганизираната; „Съединена, Конференция за Работа между Младитѣ въ Индия“, тъй се нарича въ Индия младежкото мисионерско движение. Това движение е дошло тѣкмо на врѣме. Полето е вече назрѣло, и ние се надѣваме, че то ще има великъ успѣхъ.

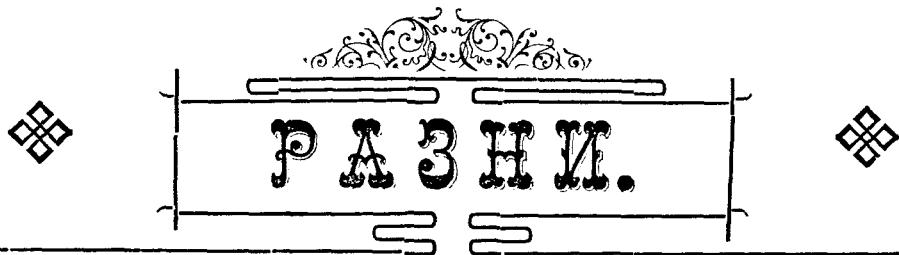
Епвортскиятъ Съюзъ въ Индия, ако и да поддържа своята индивидуалностъ, общава сърдечната си симпатия и съдѣйствието си на горѣспоменатото движение тамъ дѣто естествено съвпадатъ усилията имъ, и той се надѣва да получи немалко духовата полза отъ новата организация за християнско евангелизиране.

*
**

Автоматически разводъ.

До 1886 г. въ Франция бракътъ е билъ неразторгаемъ, освѣнъ въ началото на френската революция до реставрацията въ 1816 г. Френскиятъ Сенатъ е гласувалъ съ голѣмо болшинство прѣкарания наскоро отъ Камарата на Депутатитѣ законъ за автоматично прѣврѣщане едно рѣшение за раздѣление въ разводъ въ края на три години, когато една отъ странитѣ поиска това. Понеже се знае, че даватъ и ще даватъ много раздѣления, които не би оправдали развода, то може да се прѣдвиди, че голѣмото болшинство раз-

дѣления ще се свършатъ съ разводъ. *Полъ Бурже* казва: „Като изслѣдователъ на моралната наука, азъ отдавна прѣдвиждахъ на кадѣ клони Франция. Ние крачимъ бържѣ къмъ свободни съюзи * * * — Вотиранитѣ отъ Сената новъ законъ е първата стѣпка, защото той откровенно установява разводъ по изкането на съпругъ или съпруга — принципъ не само противенъ на морала, ала противенъ и на общественитѣ правила“. Моралното и обществено положение на Франция е прѣдупреждение за свѣта.

РАЗНИ.

— *Гласоподавателитѣ въ Япония.* — Единъ японски вѣстникъ казва, че когато японското Народно Събрание било най-първо свикано, цѣлото число на гласоподавателитѣ било 450, 637. На деветата сесия, четиренадесетъ години по-послѣ, гласовѣтъ се увеличили на 762,445 и генералниятъ изборъ тази година прѣдставя цѣлото число записани гласоподаватели 1,676,000. Това показва, че числото на гласоподавателитѣ е почти четири пѣти по голѣмо отколкото е било прѣди седемнадесетъ год.

— *Цивилизованъ бойкотъ.* — Китай сега бойкотира японски стоки въ своята територия. На бойкота симпатизиратъ Кантонскиятъ и Хонгконгскиятъ окрѣзи и тази симпатия като че ли се проявява на всѣкадѣ изъ Китайската империя. Казватъ, че бойкотътъ не щѣлъ да се дигне, догдѣто японскитѣ търговци и фабриканти не изгубели 300 милиона мексикански долари, които се равнятъ на 750 милиона лева. Казва се, че Китайското правителство официално не поддържало бойкота, ала послѣдниятъ се водялъ тѣй, че властитѣ не можали да се мѣсятъ. Само въ Каптонъ 157 търговци не продаватъ вече японска стока. Китайска стока не товарятъ на японски кораби. Водителитѣ на банкерскитѣ и търговскитѣ корпорации поддържатъ движението. Тѣ го характеризиратъ като „цивилизованъ бойкотъ“. Всичекитѣ митинги по бойкотътъ ставатъ мирно и тихо; ни-

то единъ японецъ не е нападанъ Хилляди Китайци пѣтници всѣки день пѣтватъ съ параходи между Каптонъ и Хонгконгъ и Каптонъ и вжтрѣшността. Въ всѣки параходъ има по единъ и повече прѣдставители на тѣй нареченото „Дружество на Националния Пазаръ“. Водителитѣ се придържатъ строго о правата си. Разбира се, и Китайцитѣ ще изгубятъ голѣми суми, защото трѣба купуватъ стоки отъ други търговци, а другитѣ нации не могатъ да продаватъ стокитѣ си на японски цѣни.

— *„Ние ти даваме само това, що е твоё“.* — Това сж били първитѣ думи на изпѣтия химнъ, съ който е било отворено паметното събрание държано въ *Мантълз Хаусъ*, официалната резиденция на Лондонския Лордъ Кметъ прѣвъ м. м цѣ мартъ. И въ духа на рѣчения химъ, токо слѣдъ събранието се основалъ фондъ за отваряне санаториумъ за охтичави дѣца въ свръзка съ Уеслеянското Сиропиталище. Отъ 250,000 лева потребни за тази цѣль половината били събрани съ подписка въ горѣ споменатото събрание.

— *Не е лесно да бѣде човѣкъ пророкъ.* — Въ една рѣчь върху „Послѣ втората Хагска Конференция“ единъ отличенъ Бостонски гражданинъ между друго казалъ; „Националниятъ патриотизъмъ единъ день ще отстъпи на всесвѣтския патриотизъмъ.“ *** Ще дойде врѣме когато

ще има, съединенъ свѣтъ, както има сега Съединени Щати. Ние ще бждемъ граждани на свѣта и ще мислимъ първо за доброто на всичко то човѣчество, а не за това на своята нация. Свѣтътъ по рѣдъ ще бжде първъ а нацията втора“. Освѣнъ ако хората по цѣлия свѣтъ станатъ истински послѣдователи на Исуса Христа, резултатътъ, за който се говори нѣма да се яви, догдѣто въ семейството ние не ще говоримъ първо за семейството, защото семейството трѣба да отстапи на великото всечовѣшко семейство — „динъ видъ социализмъ безъ свѣсть, свобода, която се изражда въ слободия. Когато свѣтътъ се постави на първо, мѣсто, а държавата на второ, земайки човѣшкото естество, което е било (а човѣшкото естество, когато се ражда много прилича на човѣшкото естество, що се е раждало прѣди хиляда години, вѣнъ отъ обстановката), то то нѣма и не може да допусне да отстапи, националностъ патриотизмъ на всесвѣтския патриотизмъ, освѣнъ подъ единъ Царь, който казалъ: „Моето царство не е отъ този свѣтъ“,

— *Г-нъ Асквитъ, новиятъ пръвъ Министръ въ Англия.* — Г-нъ Асквитъ е на възраст петдесетъ и шестъ години. Той получилъ висшето си образование въ Оксфордския университетъ и билъ първъ въ всѣки класъ. Той отдавна се отличилъ като адвокатъ. Покойниятъ Париселъ, водителътъ на ирландцитѣ, билъ неговъ клиентъ и въ прочутото бакаратно дѣло той ималъ смѣлостта да повика за свидѣтель Галския Принцъ (сегашния английски кралъ). Прѣзъ послѣднитѣ сто години не се е случвало да бжде повиканъ на чело на английското правителство такъвъ отличенъ юристъ като Г-нъ Асквита.

— *Участъта на Манчурия.* — Ако Великитѣ Сили не помогнатъ на Китай да отблъсне нашествията на Русия и Япония въ Манчурия, оная океанна провинция скоро ще падне подъ властта на двѣтъ нации, които воюваха въ нейнитѣ прѣдѣли. Въпрѣки даденитѣ увѣрениа отъ Токио и Петербургъ, автономията на Китай се подкопава по разни начини. Китайцитѣ сж противъ на всички тѣзи мѣрки на асимилране, ала тѣ сж боятъ отъ грамаднитѣ военни сили на Русия и Япония.

Юбилеятъ на Мисионерското Дѣло въ България.

Къмъ края на идущия м цъ юли ще се отпразнува въ София петдесетъ годишнината на Мисионерското дѣло на двѣтъ евангелски мисии въ България. По този случай опрѣдѣлената за това комисия, е приготвила особена програма, която ще се изпрати скоро на всички проповѣдници въ България. Желателно е само всички евангелски проповѣдници, но и не малцина евангелисти изъ България да присѣствуватъ на този юбилей на евангелското дѣло. Надѣваме се, че комисията ще се погрижи да издѣйстви 50 0/0 намаление по държавнитѣ желѣзници. Въ свръзка съ юбилея ще се държи и Лѣтното Училище на евангелскитѣ проповѣдници, за които ще има специална програма. Нека всички желаючи да присѣствуватъ на юбилея и зематъ съ врѣме потрѣбнитѣ за това разпорѣждания.